

Skyrimské legendy o lykantropii

napsal Lentulus Inventius
z Řádu rohu

lýchával jsem stejné povídačky jako kdokoliv jiný - a sice, že provincie Skyrim je rejdištěm všemožných podob lykantropie. Studiu vlkodlaků jsem se věnoval drahnou část svého života, a chtěl jsem si proto ověřit, zda se historiky o medvědodlacích zakládají na pravdě. S ohledem na svou křehkou tělesnou konstituci jsem se rozhodl omezit svůj výzkum jen na teplejší měsíce.

Člověk v této zemi rychle zjistí, že běžní vesničané mu nemůžou být nijak nápomocni. Zatímco v Cyrodiilu vám i to nejmladší dítě přesně popíše, jaká zvířena žije v okolí jeho vesnice, zde jsem se setkával s údajnými "mudrci", kteří mi kromě příběhů o medvědodlacích líčili ještě i báchorky o jednorožcích či létajících koních, takže jsem jim nemohl přisuzovat moc váhy. Místním se nedá upřít, že dodržují tradice, které je mají chránit před medvědodlaky (všelijaké rostliny a úkony), jenomže najít někoho, kdo medvědodlaka spatřil na vlastní oči nebo snad má k dispozici nějaký důkaz, je zcela nemožné. Zato všichni mají alespoň jednoho bratrance, který medvědodlaka kdysi potkal, alespoň do té chvíle, než na něj přitlačíte a jeho příběh se rozsype jako domeček z karet.

Aniž bych chtěl tyto příběhy úplně zavrhouvat, nevyhnutelně docházím k závěru, že se s velkou pravděpodobností vyvinuly z notně přibarvených svědectví o útocích neobyčejně lítých, leč zcela normálních medvědů. Legendy dokáží žít vlastním životem, zejména jsou-li v nich zrnka pravdy - v tomto případě například existuje velice reálná hrozba vlkodlaků. Obávám se, že šíření povídaček o smyšlených (nebo přinejmenším vzácných nebezpečích), může odlákat pozornost od nebezpečí skutečných. Ale kdo jsem já, abych skyrimským rodákům bránil v jejich rozhodnutí vést zpátečnické životy a nadskaťovat při pohledu na obyčejné stíny či mračna.

Místní vlkodlaci jsou velmi zajímaví, alespoň soudě podle dostupných legend. Vzhledem k pověstné nordské vychloubačnosti jsem očekával, že zde na každém rohu uvidím vyvěšené kožichy vlkodlaků, vlkodlačí hlavy napíchané na kopích a jiné okázalosti. Místo toho jsem zjistil, že v civilizované společnosti se o vlkodlacích prakticky nehovoří, a mé otázky se setkaly jen s nervózními pohledy.

Řekl jsem si, že prostý lid je jednoduše mnohem zbabělejší, než jak se mi snažili nakukat mí nordští přátelé v Cyrodiilu, a rozhodl jsem se proto obrátit na uznalé hrdiny. Když jsem se svým tématem oslovil rádoby nebojácnou válečnickou kumpanii z Bílého Průmysku - Družiníky - hrdinové zbledli jako stěna a požádali mě, abych neprodleně odešel. Měl jsem o nich předtím většího mínění! Zklamalo mě, jak snadno se udatní muži a ženy nechají zastrašit povídačkami.

Vypravil jsem se tedy do divočiny, daleko od obydlených oblastí, kde jsem potkával lovce, kteří už byli ochotni bavit se o svých úspěších. Od jednoho z nich (jmenoval se Karsten Široká plec) jsem konečně vyslechl první důvěryhodné vyprávění o vlkodlakovi ze Skyrimu. Aby je podpořil, ukázal mi vypracovaný vlkodlačí kožich a drápy. Už už jsem se začínal radovat nad tím, že jsem konečně našel důkazy o místních lykantropech, když tu se lovec poblouzněně zašklebil a začal mě častovat báchorkami o jakési tlupě lovců vlkodlaků a jejich veleúspěšných honech. Počkal jsem, až si otře sliny, a vydal jsem se zpět na cestu.

V konečném důsledku lituji toho, že můj výlet do Skyrimu nebyl produktivnější. Je-li skutečně pravda, že tamější lykantropové jsou odlišní od těch našich (a údajně i mocnější), mohli by nám nordové být cennými spojenci v našem boji proti supodlačí kalamitě ve Valenském lese. Protože jestli jsou supodlaci skutečně tak obrovští a hrůzostrašní, jak se dušuje můj přítel Gaelian, mohli by co nevidět ohrozit i tamrielské vnitrozemí. Až nadejde příští léto, vypravím se do Valenského lesa a prostuduji ony okřídlené zrůdy, abych o nich mohl císařské radě podat podrobné hlášení.